

från Eva Topelius-Petke
till Toini Topelius

Åbo den 15 juli 1873.

Kära syster min!

Du fick ett knapphändigt brev sist
gången, men inte vet jag om detta just
bli längre. Det är inte så lätt att
skilja sig från sällskapet der ute och
gå upp till sig för att sitta och skriva,
alltid tycka de det är nödigt, jag har
heller icke skrivit mera än ett brev
^{utom dina} sedan jag kom och det var först i går,
till Sigrid. När man engång kommer
sig till det är det ändå så roligt, och
jag tycker att jag nu skulle ha så ro-
ligt mycket att tala om för dig, som
just icke skulle roa någon annan. Det
är länge sedan vi nu hade något brev
och jag har så skrivit sedan dess, du

Stad i min egen Toini syster, nog är det mycket mycket saknad af alla dessa!

får inte låta någon vecka gå utan att
skriva, hör du det, det är nog ledsamt
"ändå att du skall vara så långt borta.

Det är i morgon en vecka sedan vi flyt-
tade hit ut, jag började min Ålöviselse
med att första natten få frösan och var
sedan skral i hufvudvärk och matthet 2
dagar. Det var också fullt väder då, men
sedan har det varit de herrligaste dagar,
vi sitta ständigt på trappan eller i grä-
set och äro ute hela dagen, fast inga egent-
liga utfärder ännu kommit i fråga, och
kommer tröskan icke heller då moster
Thilda är så rädd af sig på alla färder.
Första dag jag var frisk gingo pappa,
mamma och jag till Majnemi; der var
så öde, tomt och förfallet, men så lugnigt.
Pappa ville icke gå in, emedan de åter
lära ha brutit sig in der och förstört hvad
de kunnat, mamma och jag skola först
gå dit en dag och sopa och göra fint så godt
vi kunna att ej förstörelsen gör hårdt

nu natt fullt friskt. Men allt dagliga lif i ständigt
brändt lågo i vad du säger i

en vecka sedan jag minn, ma det kom nu vara det samma. Skönt

träffas stackars pappa. Hvad jag tycker
det är ryckigt ledsamt för pappas skull
och äfven för min egen att detta kära, li-
ka ställe, som vi alla hålla så mycket af
nu skall stå tomt och förfalla, till mål
för elaka människors skadelystrad!
Vet du, när jag kom in i boden, som
var öppen, stod "hönсан" der, gamla
kära hönсан, kommer du ihåg den, och
jag måste rätt innerligt gråta, den på-
minnte på om alla lyckliga dagar på Majin.
Af trädgårdens gångar ser man knappt
spår, och grindstolparna äro omkullfallna
och ruttnade, hallonbuskar och nässlor
vexa öfver allt. Bryggan består af ett
par plankor och ett sändrigt staket,
andra hälften både af längd och bredd
har isen forit af med. Trappstegen till
verandan äro ner-ruttnade, dem skola
vi försöka få lagade till surprise för pappa,
men naturen är vackrare än någonsin
och öfverskyler med grönska och blommor
alla briter.

Stens stufvans förbränsling, men det kom nu vara desto värre. Stens

Jag skulle så gerna få Maria dagen der
i år, som förr. — I går var Mimmi, John
och jag på en bark-bits-expedition; här
skall nemligen bli en storartad kappse-
gling och det behöfs mycket virke. Jag har
ganska mycket arbete ^{nu} som brädschar, en
skorpkorgsduk åt mamma till Mari's dän,
virkad, 2: en bred spets till dynor, som
Anna håller på att sy, sorgkragar, som be-
ständigt behöfas nya, renskrifning åt
pappa "Vernas rosor" etc och brefskrifning
till alla möjliga som nu ligga öfver mig,
hvilka alla saker jag turvis jemte båtbyg-
nad åt en stor del af sällskapet, arbetar
på. Nu var jag midti alltihopa och tog
mig en sväng på gungan, som just blif-
vit uppställd, jag blef helt darrhändt.
Vet du, Mimmi och jag ha nu sinke-
stymer, han har ej ännu försökt sin, den
blef just nu färdig men jag har simmat
tre gånger i min och är ofantligt förtjust,
jag tog en hvit yllekjöl, som jag hade

Nu har jag ganska mycket arbete och jag vill konnolera skrifvet hvar som är

15. 7. 1873 3

Hanna Sundström för detta, som bo på Myg-
gan, äro våra enda grannar, Bergers flytt
ut i nästa vecka. Backman bor hos Dyb-
änne, men skall flytta hit i vaktstugan
niedt framför p. till stort men för alla
våra promenader dit. Jag har fått ett
par picknor af morbror Lybeck, sådana
som Tina hade, och hvilat nu mina föt-
ter så skönt i dem. Du får nu höra alla
små ointressanta nyheter, men jag har
ju inga andra att berätta och nog tror
jag Tati håller till godo. Jag hade bref
från Elin Hildén häromdagen, hon skrif-
ver att Ahns Antman är förlofvad, och
gissa med hvem? Jag tror jag skrifver det
först nästa gång. John ber helsa dig; vet
du hvad han är snarsticken, häftig och
odräglig! Aldrig trodde jag han skulle
vara så svår, man får akta sig för hwart
ord man säger och så går han sedan
omkring och ser ut som ett askmar.
Ses, nu äro Tatta, Tina och Minni hem

från den promenad de gjort till värdshuset, nu mas de stängd an

för många af och gjorde den till vida,
fasta byxor, mamma hade sytt en ny
flanellskjorta åt pappa i våras, men
den "puckade" och så fick jag den, kljip-
te bara upp den fram och gjorde knappar
samt en dragsko kring livet så var den
färdig och jag försäkras jag ser riktigt
nätt ut i kostymen och den är så bekväm
och ej alls obehaglig då jag kommer upp.
När Mimmi har sin färdig skola vi bjuda
papporna våra att komma och beundra
oss då vi simma. Igår gjorde Mimmi och
jag en liten seglat i "favoriten" med
riktigt segel, det blåste ryckvindar än
hit, än dit och ^hvar gång en sådan kom
släppte vi seglet att leva för att båten
ej skulle vinka, vi fingo lida mycket
smålek då vi kommo hem, men förklä-
rade att det bara var för att morder Thilda
ej skulle vara rädd som vi [†]boro så för-
siktiga. Hos Dylors voro vi en dag och
de ha varit här, de jemte kapten Larins,

gräddas med dem. Stina o häng de med i joni, hon var för tålig!